

Det Anarkistiska Biblioteket

Preussiskt polisvälde och anarkisterna

Didrik Stigman (Albert Jensen)

Didrik Stigman (Albert Jensen)
Preussiskt polisvälde och anarkisterna

[http://sovversiva.wordpress.com/2013/10/03/
preussiskt-polisvalde-och-anarkisterna/](http://sovversiva.wordpress.com/2013/10/03/preussiskt-polisvalde-och-anarkisterna/)
BRAND Nr 1, 1908, Lördagen den 4 januari

sv.theanarchistlibrary.org

Ingenstädes är reaktionen så jättemäktig som i ”det stora fäderneslandet”, med den starka socialdemokratien i Tyskland och i synnerhet i Preussen.

Polisen är zarism i smått.

I synnerhet äro anarkisterna deras skötebarn, omhuldade på allehanda upptänkliga sätt. En särskild detektivkår följer dem i hämlarna som deras egen skugga och registrerar deras steg, deras ord, blickar och åthävor. Se här hur en sådan beskuggans anteckningsbok ser ut. Utdragen äro gjorda ur en notisbok, som borttappats av en detektiv.

-18.9.07. Möte Atte Jakobst 75. Om bekanta anarkister varit där?

-Chan arbetar nu hos pantlånare Nathan, Schutzenstrasse 15 kl 8-8.

-9 8 07. Vid ”Der Freie Arbeiter”, K. Krause, Oester, Emil Neuman, Ville Ernst (Petersen) till posten.

-Emil Neuman S. O. kl. 9-10 Ostrowski.

-Hos Lange 10 9.07. Aliseh, Groth, Eluenberg, Lax Jensen.

-Möte hos Patt 16 9 07, Chan, Schiefer, Möller, Chan deltog i disk.

-Dresdenerstr 88/89. Kl. 3. Grossmann 1,66 mörkt hår, mörka ögon, glasög, mörk kavajkostym med sportskjorta, ljus överrock.

-20.4. Förm. Hermansdörfer, 6,05 från bostaden till arbetsstället Friedman, Kaiserallee 98.

-29.6.07. V. Oestrich, kl. 7 till arbetet.

-24.7.07. V. Calin, kl. 8 till arbetet.

12.8.07. N. Eluenberg gick kl. 8.30 till Lange.

Och i denna stil är denna notisbok fullklottrad, och icke allenast denna utan tusende andra, som visa att så snart en människa misstänkes vara anarkist, registreras han, antecknas varje steg, varje handling, också den oviktigaste.

I tankarna ser man polisen löpa gata upp och gata ner, ständigt bakom den harmlöse stackare, som är på väg till arbetet eller till en vän, och icke har en aning om vilken intressant pärson han i själva verket är.

Så kommer en del utgiftsposter annoterade.

10.3.07. ”Vorwärts” 1:10.

13.3.07. Valföreningsbidrag 0:25.

1 ex. ”Der Freie Arbeiter”. 1 ”Der Revolutionär”.

Porto 0:05 = 25 pfg

Och hjärtligt skrattande konstaterar man att den preussiska staten, trots all finansmiser, har råd att köpa anarkistiska tidningar och betala bidrag till de röda valföreningarnas fonder.

Mäst av allt intresserar oss dock slutligen en notis i boken:

Pühringer Johann, född 1883 i Robsback, liten till växten, rödaktigt hår, blå ögon, runt ansikte, egendomlig gång. Vill kasta bomber. Fasttages varhållst han anträffas.

Äntligen! Utropa vi, äntligen en, gud ske lov! Hundra och åter hundra ännu starkare måste dagligen bliva kontrollerade, förföljda, citerade och visiterade – men så upptäcker åtminstone polisens spåjaröga en som ”vill kasta bomber”. Välsignad vare du Pühringer Johan! Du som skall häktas var du träffas, du låter dig ingenting bekomma. Du tar intet exempel av hundrade av dina vänner som öppet konspirera på gatan, utan du ”vill” kasta bomber och håller dig undan för polisen.

Det faller sig verkligen svårt att hålla sig för skratt när man läser igenom dessa snillrika polisanteckningar, men skrattet förstummas på läppen när man tänker på detta systems konsekvenser. Vi behöva endast påminna om fallet Rasmussen, genom dylik polisföljelse drevs han i döden. Och ett par liknande exempel kan Tyskland uppvisa.

Det är mer än förklarligt att dessa människor, som ständigt ser sig bevakade, förföljda och registrerade som brottslingar, som icke kunna göra en rörelse utan att vara observerade, vars husfrid titt och tätt störes av husvisitationer och undersökningar, att de slutligen förlora tålmodet och hämnas på sina förföljare på ett fruktansvärt sätt.

Systemets frukter!

Härom dagen blev en fransman, som befann sig i Berlin i och för affärer, häktad på blotta misstanken att vara anarkist!

Ett anarkistiskt möte är också en stor ”begivenhet” för polisen. Jag kom härom dagen till ett sådant öppet möte. På långt håll kunde man se var det var, ty på var sida om porten stod en polikonstapel beväpnad med sabel och revolver. Inne på gården fann jag en polissergeant och fyra konstaplar posterade, och inne i salen två polislöjtnanter och väl ett tjog konstaplar. Det hela tog sig riktigt högtidligt, riksviktigt ut. Och så debatterade man de fackliga organisationernas former!

Icke så märkvärdigt att även jag under sådana förhållanden fann mig vid utkomsten från mötet observerad av en av det tiotal detektiver, som här voro posterade, en som jag förr en gång iakttagit utanför Langes – en af de i anteckningarna omnämnda – bostad.

Jag låtsades som det rägnade och steg upp i en spårvagn där jag emäl- lertid snart fann mig ha sällskap med subjektet ifråga.

-Sind Sie ein Ausländer?

-Ich bin ein Däne, ljög jag. Men det var lite oförsiktigt, ty mannen började genast tala flytande danska. Och snart hade han lurat oss dit han ville till anarkism.

Då for den lede i kroppen på mig. Jag började orera vitt och brätt om anarkismen i Danmark och det roade mig synnerligen att kittla min åhörare med detaljer i det Rasmussenska dramat.

-Kende di Rasmussen?

-Om jeg kende Rasmussen! Ja, jed ska sie dem – jeg er Rasmussens broer... og – viskede jeg, jeg bär også revolver i lommen.

-Oha, oha, de' e' skrækkelig at man ikke kan la menniskene vaere me' ro!

-De syns jeg nu også, min herre. Men vorfor forlader de så ikke spårvognen lige i øjenblikket?

Tablå!

Mannen såg icke glad ut och antagligen icke jag heller.

Vid nästa hållplats steg jag av och – slapp sällskapet.

Didrik Stigman.